

**Landesbibliothek Oldenburg**

**Digitalisierung von Drucken**

**Jahrbuch für das Oldenburger Münsterland**

**Vechta, Oldb, 1969-**

Maria Hartmann: De Schaul wett slaoten

**urn:nbn:de:gbv:45:1-5285**

# De Schaul wett slaoten

VON MARIA HARTMANN

*Man segg, sei paßt nich mehr in use Welt,  
is aoverhaolt un wett tau't ole Isen tellt.  
Doch manges fraogt wi us —  
ist al woll recht un gaut,  
wat wi bedrievt, un wat wi daut?  
Deit di't nich leed, dat man, wat all solang besteicht,  
einfach bisiete schuv — un van sik deit,  
at twei avloopen Schauh — at ein versläten Kleed?*

*De Schaul wett slaoten.  
Du hörs kien Kinnerfautgetrappel mehr.  
Kien A. B. C. — kien Einmaolein,  
kien Kinnerlied, kien Schaulgebet,  
kling dör de aopen Fensters nao di her,  
kien Lachen un kien Schrein.*

*Un manges bliffs du up'n Schaulplatz staoh'n,  
maols Kringeln in den Sand  
un kumms in't Sinnen.  
Kiks nao dat Swölkenest —  
un nao de Rausen an de Backsteinwand,  
lusters — wo still dat is door binnen.  
Lusters un wunners di.  
Dann fallt di't in: de Schaul is ja slaoten.  
Du trecks dien Schullern hoch  
un geihs mit grote Trä  
an de verslaoten Döörn vörbi. —  
Mit grote Trä, up liese Saohl'n.  
Dat is di tau, at har man di wat staohl'n.*

# De lüttke Isenbohner

VON FRANZ DWERTMANN

Uk bi use brave Isenbohn häv sik mit de Tied väles ännert. Wenn fröher up'n Bohnhoff een Zug offöhrn schull, dann fleit de Bohnvorstehr up sien Fleitpiep: Wuff — wuff — wuff — de grote schwarze Lokomotive trück an, un de Zug rullde de Gleisen hendohl.

Nu harn over bold eenige Fohrschölers sik uk een Fleitpiep besorgt un versöchten, den Zug offöhrn tau loten. Dat kunn nich angohn, un de Isenbohners müssen sik wat Nees utdenken.

Do hebbt se den Fohrdeenstleiter eene rode Müssen upsett, dat de Lokföhrer seihn kunn, off de richtige Fleitpiep fleiten dö. Un dann gew he Damp: Wuff — wuff — wuff — wuff —

